

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **P.J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2026r.

sygnalizacji skazanego o potrzebie wszczęcia z urzędu postępowania o
wznowienie postępowania zakończonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 16 lipca 2024r. (II AKa 138/24),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 stycznia 2024r. (XVIII K 185/23)

na podstawie art. 542§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**1/ - stwierdzić brak podstaw do wszczęcia z urzędu
postępowania o wznowienie postępowania,**

2/ - kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany P.J. wniósł o zbadanie przez Sąd Najwyższy, czy podczas rozpoznawania sprawy przed Sądem Apelacyjnym doszło do zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej wskazanej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k., a w konsekwencji, zwrócił się o rozważenie wznowienia postępowania w tej sprawie.

Sednem wniosku jest wskazanie w jego uzasadnieniu, że sąd rozpoznający sprawę w instancji odwoławczej był nienależycie obsadzony, gdyż w jego składzie zasiadały osoby, które otrzymały nominacje sędziowskie na wniosek tzw. Krajowej Rady Sądownictwa w składzie, który został ukształtowany ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. (Dz. U. z 2018r., poz. 3).

Powyższa okoliczność nie jest jednak wystarczająca do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego.

Jak wynika z pkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Uchwała ta w swej treści stanowi zasadę wiążącą wszystkie składy Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41).

Podkreślić zatem należy, że odmiennie należy postrzegać sytuację należytej obsady sądu w zależności od tego, czy sąd ten jest Sądem Najwyższym, czy sądem powszechnym. W pierwszym wypadku Sąd zawsze jest nienależycie obsadzony, gdy zasiadają w jego składzie osoby powołane na wniosek tzw. Krajowej Rady Sądownictwa w składzie, który został ukształtowany ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. W drugim, ten sam fakt, zaistnienia wadliwego procesu nominacyjnego, powiązać jednak trzeba z konkretnymi okolicznościami sprawy.

Wnioskodawca w swym wniosku tego nie czyni. Sąd Najwyższy analizując przebieg kariery zawodowej SSA X. Y. i SSA Y.1 również nie dostrzegł takich

okoliczności, które można by uznać za rzutujące na ocenę ich bezstronności w niniejszej sprawie.

Sytuacja powyższa w odniesieniu do Sędziego X. Y. była już przedmiotem kilkukrotnych rozważań Sądu Najwyższego – choćby w sprawach V KK 53/22, II KK 494/21 czy V KK 486/23 i każdorazowo oceny przedstawione w tych orzeczeniach sprowadzały się do wskazania, że nie dostrzeżono w przebiegu kariery zawodowej tego Sędziego takich okoliczności, które nakazywałyby przyjęcie iż istnieją wątpliwości co do jego instytucjonalnej bezstronności. Brak jakichkolwiek powodów aby przyjąć, że ocena dokonana dla potrzeb niniejszej sprawy mogłaby być odmienna.

Podobnie sytuacja kształtuje się co do Sędziego X.1 Y.1 Również był on testowany przez Sąd Najwyższy – w sprawie V KK 20/26, gdzie nie stwierdzono wątpliwości co do jego instytucjonalnej bezstronności.

W obu przypadkach trudno dostrzec, aby kariery zawodowe tych Sędziów uległy gwałtownemu przyspieszeniu po „zmianach w sądownictwie”, które nastąpiły po 2015r., co wskazywałoby na wątpliwości co do ich bezstronności, czy powiązanie z władzą wykonawczą.

W tej sytuacji podnieść należy, że Sąd Najwyższy nie dostrzegł samodzielnie zaistnienia żadnej z przesłanek z art. 439§1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby w omawianej sprawie zaistniały jakiegokolwiek powody uzasadniające wznowienie postępowania z urzędu w trybie art. 542§3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Jerzy Grubba

[WB]

[r.g.]

